

SHERRYL WOODS

Haar grootste
verlangen

Vertaling Yvonne de Hoog

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2007 Sherryl Woods
Oorspronkelijke titel: *Feels Like Family*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2016 HarperCollins Holland
Vertaling: Yvonne de Hoog
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0673 4
ISBN 978 94 025 1971 6 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie oktober 2020

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Helen Decatur, een vrouw die er prat op ging altijd kalm en competent te zijn, die op haar verstand vertrouwde om een zaak te winnen, liep het gerechtsgebouw van Serenity uit met een bijzonder sterk verlangen om wat fatsoen en gezond verstand te rammen in enkele leden van het *old boys network* van South Carolina.

Niet dat ze zou kunnen bewijzen – afgezien van hun wekelijkse golfuitstapjes – dat de rechter, de advocaat van de tegenpartij en de aanstaande ex-echtgenoot van haar cliënte onder een hoedje speelden om haar cliënte te beroven van waar ze recht op had, na de bijna dertig jaar die ze had gewijd aan haar echtgenoot, zijn carrière en hun kinderen. Desondanks was het duidelijk dat de voortdurende vertragingen en al het uitstel bedoeld waren om Caroline Holliday uit te putten, tot ze akkoord zou gaan met een schijntje van wat haar echtgenoot haar verschuldigd was.

Een dezer dagen zou Caroline zich waarschijnlijk inderdaad gewonnen geven.

Helen had die dag de verslagenheid in haar ogen gezien, toen de rechter wederom had ingestemd met een verzoek om uitstel, ingediend door de advocaat van Brad Holliday.

Jimmy Bob West beweerde dat hij de papieren, die Helen een week eerder bij de rechtbank had ingediend, niet gezien had.

Dat Helen een ontvangstbewijs kon overleggen voor het afleveren van die papieren op dezelfde dag dat ze bij de rechtbank waren ingediend, kon de rechter, Lester Rockingham, niet op andere gedachten brengen.

‘Helen,’ had hij op minzame toon gezegd, ‘er is geen

enkele reden tot haast. We streven allemaal hetzelfde na.’

‘Niet precies,’ had Helen zachtjes gemompeld, maar ze had zich bij zijn beslissing neergelegd. Misschien kon ze de extra tijd gebruiken om nog wat verder te graven in Brads financiën. Ze had het vermoeden dat ze daarmee die zelfvoldane grijns wel van zijn smoel zou kunnen vegen. Mannen die zo snel zoveel gegevens aanleverden als Brad, probeerden vaak financiële geheimen weg te moffelen, in de hoop dat deze onontdekt zouden blijven.

Brads zelfvoldane uitdrukking ergerde haar, maar ze schiep er genoeg in dat Jimmy Bob zorgvuldig haar blik vermeed. Hij kende haar lang genoeg om op zijn hoede te zijn voor haar temperament als ze eenmaal losbarstte. In zijn eentje zou hij haar nooit al te zeer tegen zich in het harnas jagen. Maar aangespoord door een cliënt kwam hij soms in de verleiding om risico’s te nemen – zoals nu.

Jimmy Bob, met zijn achterovergekamde haar, zijn blonzende gelaatskleur en zijn platvloerse gevoel voor humor, had al zo vaak met Helen in de clinch gelegen dat ze wist wat ze ongeveer van hem kon verwachten. Hij was in South Carolina geboren en getogen en had zich sinds de middelbare school uit iedere moeilijke situatie weten te kletsen. Hoewel hij, voor zover Helen wist, nooit over de grens ging van wat nog ethisch verantwoord was, balanceerde hij zo vaak op het randje dat het een wonder was dat hij nog nooit zijn evenwicht verloren was en in een of ander juridisch moeras was beland.

‘Het spijt me,’ zei Helen tegen Caroline, haar dossiers bij elkaar rapend. ‘Ze zullen hier niet eeuwig mee weg blijven komen.’

‘Jawel, hoor,’ antwoordde haar cliënte vermoeid. ‘Brad heeft geen haast. Hij heeft het veel te druk met het slikken van Viagra en naar bed gaan met iedere vrouw die hij tegenkomt om zich druk te maken over wanneer de

scheiding eindelijk rond is. Dit geeft hem juist het perfecte excuus om zich niet te hoeven binden aan een andere vrouw. Hij voelt zich nog steeds de koning te rijk, vrij om alles te doen wat hij wil, zonder dat het consequenties heeft. Hij vindt dat iedere vrouw die zich met hem inlaat dat weloverwogen doet, op eigen risico.'

'Wat heb je ooit in een dergelijke man gezien?' vroeg Helen.

Het was een vraag die Helen, zo merkte ze zelf, de laatste tijd vaak aan haar cliënten stelde. Hoe kwamen slimme, aantrekkelijke vrouwen toch terecht bij mannen die hun zo onwaardig waren? In haar ogen was het huwelijk iets wat je moest zien te vermijden. Haar vriendinnen vertelden haar dat ze een vertekend beeld had doordat ze te veel nare echtscheidingszaken behandeld had. Hoewel ze dat niet kon ontkennen, kon ze het aantal succesvolle huwelijken dat ze gezien had op de vingers van één hand tellen.

Haar vriendin en zakenpartner Maddie Maddox had een dergelijk huwelijk – al was dat pas nadat ze een waardeeloos eerste huwelijk te boven was gekomen.

Haar andere vriendin en zakenpartner, Dana Sue Sullivan, was recent herenigd met haar ex, en zelfs naar Helens cynische mening leek het erop dat de relatie tussen Dana Sue en Ronnie deze keer stand zou houden.

'Brad is niet altijd zo geweest,' vertelde Caroline Helen met een nostalgische blik in haar ogen. 'Toen we elkaar leerden kennen, was hij zorgzaam en attent. Hij was een fantastische vader, zorgde geweldig goed voor ons, en tot een paar maanden geleden zou ik gezegd hebben dat ons huwelijk solide was.'

De rest had Helen al vaker gehoord, in allerlei varianten. Brad had te maken gekregen met prostaatkanker, wat een bedreiging was geweest voor zijn viriliteit. Daarna was

hij zijn grip op de realiteit kwijtgeraakt. Het enige waar hij nog aan kon denken, was bewijzen dat hij nog steeds een man was, wat hij deed door het bed te delen met een reeks jonge vrouwen, ook al zou een echte man trouw zijn gebleven aan de familie die tijdens zijn behandeling en zijn herstel aan zijn zijde had gestaan.

Tegen de tijd dat Helen de rechtbank verliet, voelde ze zich nog cynischer dan anders. Ze zou er veel voor over hebben gehad om naar The Corner Spa te gaan, het bedrijf dat ze samen met Maddie en Dana Sue had opgezet, om daar een uurtje te sporten, maar ze wist dat op haar kantoor een volle agenda wachtte. Normaliter zou dat gegeven haar gerustgesteld hebben, maar de laatste tijd begon ze zich af te vragen wat ze eigenlijk wilde bereiken met haar harde werken.

Zakelijk gezien had ze succes. Ze had geld op de bank – aardig wat, eigenlijk – en ze had een heerlijk huis in Serenity, waar ze door tijdgebrek zelden van kon genieten. Ze had goede vriendinnen, maar het eigen gezin dat ze ooit voor zich had gezien, was er nooit gekomen. In plaats daarvan speelde ze de toegewijde surrogaattante voor Maddies kinderen – Tyler, Kyle, Katie en Jessica Lynn – en voor Dana Sues dochter Annie.

Het was haar eigen schuld, wist ze. Ze was altijd te gedreven geweest, te zeer toegewijd aan de cliënten die op haar steunden, om tijd vrij te maken voor serieuze afspraken die tot een relatie en een huwelijk konden leiden. En nu ze steeds meer cliënten bijstond die in scheiding lagen, kon het idee haar eigen hart in de waagschaal te leggen haar steeds minder bekoren. Vooral omdat het ging om iets waarbij geen garanties konden worden gegeven.

Bij aankomst op haar kantoor, een klein pand in een zijstraat dicht bij het centrum van Serenity, overhandigde haar secretaresse haar een dik pak telefoonnotities.

Barb Dixon was bijna zestig en onverbiddelijk grijs. Ze werkte al voor Helen sinds de dag dat die haar kantoor had geopend. De weduwe, die in haar eentje drie zoons had grootgebracht en door hun universitaire opleidingen geloodst had, had oneindig veel geduld en compassie voor de cliënten, en was uiterst loyaal aan Helen. Bovendien vond ze dat het haar recht en haar plicht was om Helen af en toe een standje te geven, waarmee ze een van de weinige mensen op aarde was die dat durfden.

‘Je afspraak van twee uur zit al een uur op je te wachten in je kantoor,’ zei ze berispelend. ‘Je afspraak van drie uur kan elk moment arriveren.’

Helen keek over Barbs schouder naar de agenda die de vrouw punctueel bijhield, instinctief wetend wanneer ze een cliënt wat extra tijd kon geven en wanneer ze een afspraak moest beperken tot vijftien minuten om Helens geduld niet op de proef te stellen.

‘Karen Ames?’ vroeg Helen. ‘Zij werkt voor Dana Sue bij Sullivan’s. Wat komt ze doen?’

‘Dat heeft ze me niet verteld. Ze zei alleen dat ze je dringend moest spreken. Je had vanmiddag een afzegging, dus heb ik haar opgebeld en gevraagd of ze nu langs kon komen. Als je het kort houdt, kun je misschien wat tijd inhalen.’

‘Oké. Ik ga aan de slag. Bied Mrs. Hendricks mijn verontschuldiging aan wanneer ze komt. Geef haar maar een kop thee en een paar van die koekjes van Sullivan’s. Ze zal protesteren dat ze op dieet is, maar ik weet wel beter. Ik betrapte haar laatst bij Wharton’s toen ze aanviel op een ijscoupe met aardbeien.’

Barb knikte. ‘Doe ik.’

Helen stapte haar kantoor met het antieke meubilair en de lichte perzikkleurige muren binnen. Op het puntje van een van de stoelen zat Karen, nerveus op haar nagels

bijtend. Haar blonde haar droeg ze in een paardenstaart, waardoor haar fragiele jukbeenderen en grote blauwe ogen benadrukt werden. Ze leek niet ouder dan een tienermeisje, hoewel ze eind twintig was en thuis twee kleine kinderen had.

‘Het spijt me dat ik je heb laten wachten, Karen,’ zei Helen. ‘Mijn rechtszaak begon niet op tijd, en vervolgens duurde het afspreken van een nieuwe datum voor een hoorzitting langer dan ik verwacht had.’

‘Het geeft niet,’ zei Karen. ‘Ik waardeer het dat u me wil zien.’

‘Wat kan ik voor je doen?’

‘Ik denk dat Dana Sue me gaat ontslaan,’ flapte Karen er met tranen in haar ogen uit. ‘Ik weet niet wat ik moet doen, Ms. Decatur. Ik heb twee kleine kinderen. Mijn ex-man heeft al een jaar geen alimentatie voor ze betaald. Als ik deze baan kwijtraak, zouden we weleens op straat kunnen eindigen. De huisbaas heeft al gedreigd ons eruit te zetten.’

Helens hart ging uit naar de bleke, zichtbaar uitgeputte jonge vrouw die tegenover haar zat. Het leed geen twijfel dat Karen aan het eind van haar Latijn was.

‘Je weet dat Dana Sue en ik vriendinnen zijn, en partners in The Corner Spa,’ zei Helen. ‘Waarom kom je naar mij? Ik kan je niet vertegenwoordigen, maar ik wil je graag iemand aanbevelen die dat wel kan.’

‘Nee, alstublieft,’ protesteerde Karen. ‘Ik hoopte dat u me advies kon geven, juist omdat u bevriend bent met Dana Sue. Ik weet dat ik haar de laatste tijd veel te vaak heb laten zitten, maar dat is alleen vanwege de kinderen. Eerst hadden ze mazelen, en toen nam de oppas ontslag. Ik ben in de eerste plaats moeder. Dat moet wel. Ze hebben alleen mij.’

‘Natuurlijk zijn zij jouw prioriteit,’ zei Helen, ook al

had ze zelf – tot haar steeds groter wordende spijt – nooit hoeven worstelen met de combinatie van kinderen en carrière.

‘Het vooruitzicht met twee kinderen dakloos te raken, maakt me doodsbang.’

‘Dat zullen we niet laten gebeuren,’ zei Helen beslist. ‘Ben je al met Dana Sue om de tafel gaan zitten, om haar in te lichten over je ex en de dreigende uitzetting?’

Karen schudde haar hoofd. ‘Ik schaam me er te erg voor. Ik vind het onprofessioneel om mijn financiële problemen mee naar het werk te nemen, daarom heb ik er niet met haar of met Erik over gepraat. Wanneer ik bel omdat ik niet kan komen werken, vertel ik wel de waarheid, maar ze zullen het inmiddels wel zat zijn om het ene na het andere probleem met betrekking tot de kinderen te horen te krijgen. Ik ben een verplichting aangegaan, en Dana Sue heeft er alle recht op te verwachten dat ik die verplichting nakom.’

‘Dus je kunt haar situatie wel begrijpen,’ zei Helen.

‘Natuurlijk,’ antwoordde Karen onmiddellijk. ‘Het is niet alsof ze enorm veel personeel heeft om het werk over te nemen. Wanneer we er allemaal zijn, is het soms al bijna te veel. Ik probeer een andere oppas te vinden voor de kinderen, maar heeft u enig idee hoe moeilijk het is om iemand te vinden die wil zorgen voor twee zieke kinderen onder de vijf jaar, tijdens de uren dat ik moet werken? Dat is bijna onmogelijk. De gewone kinderopvang is nooit laat genoeg open, en die zou de kinderen trouwens toch niet hebben toegelaten toen ze ziek waren.’

Verslagen liet ze haar schouders hangen. ‘Tot dit allemaal gebeurde, was ik een goede werknemer. Vraag maar aan Dana Sue of aan Erik hoe hard ik werkte. Ik houd van het werk bij Sullivan’s. Dana Sue heeft me een geweldige kans gegeven toen ze me weghaalde bij die lunchroom, en

ik vind het vreselijk dat ik die kans nu verknal.'

'Je hebt het nog niet verknald,' troostte Helen haar. 'Ik weet dat Dana Sue je hoog aanslaat. Maar je hebt gelijk. Ze heeft medewerkers nodig op wie ze kan vertrouwen.'

'Dat weet ik,' zei Karen treurig. 'En dat verdient ze ook. Alleen voel ik me op dit moment volledig overweldigd. Is er iets wat u kunt doen om te helpen? Hoe moet ik dit aanpakken?'

Helen overdacht de situatie. Hoewel ze niet gespecialiseerd was in arbeidsconflicten, was ze er vrij zeker van dat Dana Sue wettelijk gezien een werknemer die ontoelaatbaar vaak afwezig was kon ontslaan, vooral wanneer die werknemer herhaaldelijk gewaarschuwd was. Tegelijkertijd wist ze dat haar vriendin nooit iemand zou laten vallen die al zo in de problemen zat. Sullivan's was een groot succes, mede doordat Dana Sue haar relatief kleine personeelsbestand zag als familie. Het was ook een van de redenen waarom ze aarzelde om de zaak uit te breiden.

'Waarom gaan we niet met Dana Sue om de tafel zitten om te brainstormen over mogelijke oplossingen?' stelde Helen voor. 'Dana Sue is iemand met compassie. Ik weet zeker dat het vooruitzicht jou te moeten ontslaan haar net zomin vrolijk stemt als jou. Ze heeft er veel tijd in gestoken om jou uiteindelijk op te leiden tot haar souschef. Vergeleken met de man die die baan had toen ze net openging, pas jij perfect op die plek. Ik weet ook dat je veel initiatief getoond hebt met het creëren van nieuwe recepten voor Sullivan's. En toen Dana Sue zelf een familiecrisis doormaakte, was je er wel. Misschien kan ik bemiddelen en lukt het om een soort compromis te sluiten waarbij je de tijd krijgt om je leven weer op de rit te krijgen.'

'Dat zou geweldig zijn,' zei Karen.

'Helaas heb je daarmee nog geen betrouwbare oppas gevonden,' bracht Helen haar in herinnering. 'Maar Dana

Sue en ik kennen veel mensen. Ik weet zeker dat er iemand te vinden is die de tijd heeft en die het geweldig zou vinden om nodig te zijn.'

Er verscheen een sprankje hoop in Karens ogen, maar dat doofde snel uit. Het was duidelijk dat ze tegenslag had geaccepteerd als de normale gang van zaken. 'Het spijt me als ik u hiermee in een lastig parket breng,' zei ze.

'Onzin,' zei Helen. 'Als je Sullivan's had willen aanklagen wegens onrechtmatig ontslag, dan had ik je niet kunnen helpen vanwege mijn vriendschap met Dana Sue. Maar nu gaat het gewoon om drie verstandige vrouwen die bij elkaar komen voor een goed gesprek. Ik denk dat open en eerlijk zijn tegenover Dana Sue de enige optie is.'

Karen keek haar bezorgd aan. 'Ik heb geen idee wat uw tarief is, maar ik beloof dat ik u zal betalen zodra ik kan. U kunt mijn kredietwaardigheid nakijken. Hoe zwaar het ook is sinds mijn echtgenoot vertrokken is, ik werk altijd hard om mijn rekeningen op tijd te betalen. Ik ben één maand achter geraakt met de huur, en mijn huisbaas werd direct razend, ook al kreeg hij zijn geld een week later al. Hij zit gewoon te wachten tot ik nog een keer de fout in ga, zodat hij ons eruit kan schoppen en meer huur kan vragen aan de volgende huurder.'

'Laten we ons nu even niet druk maken over mijn tarief,' zei Helen. 'Zoals ik al zei, we zullen dit beschouwen als een informeel gesprek tussen vrienden, oké?'

Tranen welden op in Karens ogen en biggelden over haar wangen. Ongeduldig veegde ze ze weg. 'Ik weet niet hoe ik u moet bedanken, Ms. Decatur. Ik weet het echt niet.'

'Om te beginnen mag je me Helen noemen. En voor je me bedankt, laten we eerst maar even afwachten en zien of we een manier kunnen bedenken om hier voor iedereen een win-winsituatie van te maken, oké?'

Helen dacht niet dat er een probleem zou zijn wanneer Dana Sue het hele verhaal eenmaal begrepen had. Sullivan's was succesvol genoeg om een andere parttimer in te huren die in kon vallen als Karen weer een onvermijdelijke crisis had in haar gezin. In het ergste geval kon Helen zelf te hulp schieten. Dat had ze al eens eerder gedaan, toen Dana Sue een probleem had dat haar bij het restaurant vandaan hield.

Helen had ontdekt dat het leuk was om met Erik samen te werken. Hij was waarschijnlijk de enige man op deze planeet die zich totaal niet geïntimideerd voelde door haar. Dat vond ze zowel verfrissend als frustrerend.

Bovendien ervoer ze het hakken en snijden volgens zijn zeer precieze wensen vreemd genoeg als zeer kalmerend. Na een zware dag in de rechtbank nam het wat van haar stres weg wanneer ze zich inbeelde dat een bepaalde vervelende getuige of een chagrijnige rechter voor haar op de snijplank lag terwijl ze werkte. Na vandaag zou het zeker kalmerend werken om een mes op te pakken tegen een denkbeeldige rechter Rockingham, Jimmy Bob of Brad Holliday.

‘Moet je morgen werken?’ vroeg Helen.

‘Aangenomen dat mijn oppas komt opdagen, ga ik om tien uur werken om de lunch voor te bereiden, en blijf ik tot zeven uur, zodat ik tijdens het eerste deel van de diner-drukke aanwezig ben.’

Helen knikte. ‘Ik zal Dana Sues rooster bekijken om te zien wanneer zij er is, en dan neem ik contact met je op, goed? We zullen dit oplossen, Karen. Dat beloof ik je.’

Als ze zelf een tijdje op vrijwillige basis vaste invaller in de keuken van Sullivan's zou moeten zijn, zou ze dat doen. Alles om Karens baan te redden. Misschien kon ze zelfs iets doen aan die niet-betalende ex-man van haar, hoewel Karen haar niet gevraagd had om hulp daarbij. Ze zou het werk met alle liefde pro Deo doen.

Toen Karen Helens kantoor verliet, voelde ze zich een stuk beter dan toen ze uit pure wanhoop gebeld had om de afspraak te maken. Ze wist genoeg over de juriste om te weten dat ze hard werkte voor haar cliënten – dat ze eigenlijk altijd hard werkte, bij alles wat ze deed. Als Karen ooit een type A-persoonlijkheid ontmoet had, was het Helen wel. Bij haar vergeleken leek Dana Sues perfectionisme in de keuken slechts een grappig eigenaardigheidje.

Teruggekomen in het grauwe rechthoekige flatgebouw waar ze woonde, klopte ze op de deur van haar buurvrouw. Frances Wingate, die boven die tachtig moest zijn maar dat niet wilde toegeven, had ermee ingestemd een paar uur op de kinderen te passen. Langer kon ze de onstuimige vijfjarige Daisy en de driejarige Mack niet aan. Twee uurtjes was ongeveer de tijd die Daisy tevreden doorbracht met het maken van tekeningen met haar kleurpotloden of het lezen van haar boekjes, en twee keer zo lang als Mack gewoonlijk bleef liggen voor zijn dutje. Terwijl Karen stond te wachten tot Frances op haar kloppen reageerde, kon ze Mack al horen huilen.

‘Kijk nou wat je met mijn tekening gedaan hebt, baby!’ schreeuwde Daisy net toen Frances de deur opendeed.

Karen keek haar verontschuldigend aan. ‘Het spijt me dat het zo lang duurde.’

Frances zag er lang niet zo vermoeid uit als Karen verwacht had. ‘O, let maar niet op hen. Dit is net begonnen. Mack is een minuutje geleden wakker geworden en hij is recht op de tafel afgestevend waar Daisy zat te kleuren. Hij heeft haar favoriete tekening verscheurd, de tekening die ze voor jou gemaakt had. Ik wilde ze net wat melk en koekjes geven. Dan worden ze wel weer rustig. Waarom blijf je niet nog even? Het zijn chocolate-chipkoekjes. Ik heb ze vanochtend gebakken.’

‘Weet je zeker dat je deze herrie nog een seconde langer

aankunt?’ vroeg Karen ongerust. ‘Je zult wel toe zijn aan wat rust en stilte.’

Frances schonk haar een cynische blik. ‘Op mijn leeftijd zijn rust en stilte niet de zegen die je zou verwachten. Ik heb graag kinderen om me heen. Ze herinneren me aan mijn eigen kinderen, hoewel ik je niet graag zou vertellen hoelang het geleden is dat zij net zo oud waren als Daisy en Mack nu. Ik heb achterkleinkinderen die ouder zijn dan deze twee.’ Ze trok Karen naar binnen. ‘Ga nu maar lekker zitten. Ik zal de kinderen even installeren, dan kunnen jij en ik even kletsen.’

Toen Karen aan Frances gevraagd had of ze het erg zou vinden om op de kinderen te passen, had ze alleen maar gezegd dat ze met iemand moest praten over problemen op haar werk. De oudere dame had niet gearzeld. ‘Natuurlijk,’ had ze gezegd. ‘Doe wat je doen moet.’

Terwijl Frances zich naar het kleine keukentje haastte, stapte Karen de eetkamer in, waar de kinderen nog steeds verward waren in een luidruchtige discussie over de vernielde tekening.

Zodra Daisy Karen zag, rende ze op haar af en hief ze haar armen op om te worden opgetild. ‘Mammie, Mack heeft mijn cadeautje voor jou verscheurd,’ zei ze verontwaardigd, haar grote blauwe ogen nat van de tranen.

Hoewel Daisy veel te zwaar werd om lang te dragen, wiegde Karen haar kleine meisje in haar armen. ‘Liefje, hij is pas drie. Hij heeft jouw tekening vast niet met opzet kapot gemaakt.’

‘Maar hij is helemaal verpest,’ jammerde Daisy.

‘Ik wed dat je een andere voor me kunt maken die zelfs nog mooier is,’ opperde Karen. ‘Je bent heel goed in tekeningen maken.’

Terwijl Karen praatte klampte Mack zich aan haar heen vast. Grote snikken deden zijn schoudertjes schokken.

‘Mammie!’ jammerde hij. ‘Op.’

Karen voelde een bonkende hoofdpijn opkomen. Verscheurd tussen haar twee wanhopige kinderen, lukte het haar aan de tafel te gaan zitten, Daisy nog altijd vasthoudend. Ze zette haar op een knie en trok Mack op schoot.

Onmiddellijk begon Daisy te worstelen om weer naar beneden te komen. Ze voelde zich duidelijk verraden nu de aandacht verplaatst werd naar haar kleine broertje.

‘Wacht even,’ zei Karen beslist. ‘Laten we hier eerst even over praten.’

‘Hij is een baby,’ zei Daisy pruilend. ‘Hij luistert nooit.’

‘En is dat niet precies waar het om gaat?’ vroeg Karen. ‘Als hij te klein is om te begrijpen dat iets belangrijk is voor jou, dan moet jij de grote zus zijn en de belangrijke dingen ergens bewaren waar hij er niet bij kan. Kun je dat proberen?’

‘Ik denk het wel,’ zei Daisy, op een toon alsof ze het opgaf.

‘Dank je,’ zei Karen ernstig tegen haar.

‘Wie wil er melk en koekjes?’ riep Frances vrolijk.

Onmiddellijk klauterden beide kinderen van Karens schoot en begaven zich naar de keuken, de onenigheid vergeten. Frances’ koekjes waren altijd een groot succes bij Karens kinderen, ze verkozen die zelfs boven de luxe deserts die Karen soms meenam van Sullivan’s.

‘Laten we er een picknick van maken,’ stelde Frances voor. ‘Ik leg een groot tafelkleed op de vloer voor de tv, en dan kunnen jullie daar koekjes eten en melk drinken.’

‘Ik houd van picknicken!’ zei Daisy enthousiast.

‘Ik ook,’ bekende Frances. ‘En weet je wat het mooiste is van een picknick in huis?’

‘Wat dan?’ vroeg Daisy.

‘Er zijn geen mieren.’

Daisy giechelde.

Karen hielp Frances een rood geblokt plastic tafelkleed uit te spreiden, en zette er een bord met koekjes op.

‘Twee voor ieder van jullie,’ zei Frances vriendelijk. ‘Mack, hier is je tuitbeker met melk, en Daisy, hier is jouw glas melk.’

Ze zette de tv aan en gaf de afstandsbediening aan Daisy. ‘Zoek dat tekenfilmkanaal maar op dat jullie allebei zo leuk vinden, oké?’

Dat was nog iets wat de kinderen zo leuk vonden aan een bezoekje bij Frances. Zij had kabeltelevisie en daardoor heel veel kanalen, iets wat Karen zich niet kon veroorloven. Thuis hadden ze alleen de drie grote tv-zenders en één lokaal tv-station dat stokoude herhalingen uitzond.

‘Dat zal ze wel een tijdje zoet houden,’ zei Frances. ‘Ik heb thee gezet voor ons, voor bij de koekjes. Ga maar aan de eettafel zitten.’

‘Laat mij je alsjeblieft helpen,’ zei Karen.

‘De dag dat ik geen dienblad met koekjes en twee kopjes thee meer naar de tafel kan dragen, is de dag waarop ik mezelf zal inschrijven bij dat verpleeghuis dat ze een paar jaar terug verderop in de straat hebben gebouwd,’ zei Frances.

Karen wist wel beter dan in discussie te gaan. Frances had een sterkere wil en was onafhankelijker dan iedereen die ze ooit ontmoet had. Dat was waarschijnlijk ook de reden waarom ze zich nog steeds zo goed kon redden in haar eentje. Zo nu en dan kwamen haar kinderen op visite, en die gingen dan meteen even bij Karen langs om te vragen of zij dacht dat Frances te zwak werd om zelfstandig te wonen.

Karen had nooit ook maar de geringste aanleiding gevoeld de waarheid te verdraaien. Frances was nog altijd scherp van geest en zat voor een vrouw van haar leeftijd vol energie. Ze was actief in haar kerk en ging minstens

een keer per week naar de bibliotheek om iets te lezen te halen. Tot een paar maanden terug had ze zelfs nog vrijwilligerswerk gedaan in het regionale ziekenhuis, maar de lange autorit ernaartoe was haar te zwaar geworden. Nu besteedde ze een uur of meer per dag aan het in de gaten houden van buurtbewoners die niet meer buiten kwamen, door ze te bellen of op te zoeken voor een praatje en om te zien of ze misschien iets meer nodig hadden dan alleen een paar minuten gezelschap.

Hoewel Frances' appartement dezelfde afmetingen had als dat van Karen, was het knusser en gastvrijer dan dat van Karen. Misschien kwam dat door alle foto's en verzamelde objecten die een heel leven toonden. Aan iedere snuisterij – en de huiskamer was afgeladen met snuisterijen – zat een fascinerend verhaal vast. Verrassend genoeg hadden de kinderen – zelfs Mack – geleerd om er alleen maar naar te kijken, en ze niet aan te raken. De enige keer dat er, tot ergernis van Karen, iets was gebroken, had Frances het incident weggewuifd.

'Weer iets minder om af te stoffen,' had ze gezegd, en het had geklonken alsof ze het meende.

Nu, terwijl ze thee schonk in niet bij elkaar passende theekopjes, keek ze Karen aandachtig aan. 'Je hebt nog steeds die bezorgde blik in je ogen. Is je bespreking niet goed verlopen?'

'Eigenlijk ging het beter dan ik verwacht had,' gaf Karen toe. 'Maar de echte test is morgen pas. De advocaat met wie ik een afspraak had, vindt dat we met mijn baas om de tafel moeten gaan zitten en een oplossing moeten bedenken voor de problemen die ik de laatste tijd heb om naar mijn werk te komen. Ze is optimistisch en denkt dat alles wel in orde zal komen. Ik ben daar niet zo zeker van.'

'Je denkt toch niet dat Dana Sue je gaat ontslaan?' zei Frances geschrokken. 'Is dat waar dit om gaat?'

Karen knikte. 'Ik zou het haar niet kwalijk nemen als ze me ontsloeg.'

'Schat, ze is een van de liefste meiden die ik ken. Het ligt niet in haar aard iemand te ontslaan alleen omdat die persoon in een moeilijke periode zit. Wist je dat ik haar nog in de klas heb gehad vroeger?' Glimlachend schudde ze haar hoofd. 'Tjonge, ze was me wel een portret, hoor. Bij haar vergeleken is jouw Daisy een engeltje.'

Karen grinnikte. 'Dat kan ik me niet voorstellen.'

'Ik kende haar vader en moeder daardoor erg goed,' zei Frances. 'En Dana Sue heeft heel wat tijd binnen doorgebracht tijdens de pauzes, dus ik kende háár ook erg goed. Iedere keer dat ik bij Sullivan's ga eten met mijn kerkgroepje herinnert ze me daaraan. Ze zegt dat ik de laatste persoon was die haar ooit in toom heeft kunnen houden. Ik zou wel met haar kunnen gaan praten, als je denkt dat dat helpt.'

'Het enige wat echt zou helpen, is als ik iemand vind die voor de kinderen kan zorgen, zodat ik naar mijn werk kan wanneer dat van me verwacht wordt,' zei Karen.

Frances keek haar spijtig aan. 'Je weet dat ik dat zou doen als ik kon. Ik ben dan misschien nog wel in staat om een paar uurtjes op Daisy te passen, maar ik ben te oud om achter Mack aan te rennen.'

'Geloof me, er zijn dagen waarop ik geloof dat ik zelf te oud ben om Mack aan te kunnen,' vertelde Karen haar eerlijk. 'Ik waardeer het al enorm dat je ze af en toe een paar uurtjes wilt opvangen. Ik zou je nooit vragen om dat langer te doen.'

Frances keek haar vol medeleven aan. 'Heb je de laatste tijd nog iets van hun vader gehoord? Heeft hij al iets van de achterstallige kinderalimentatie betaald?'

Karen schudde haar hoofd. Als ze dacht aan de manier waarop Ray haar en de kinderen in de steek had gelaten,

begon haar hoofd weer te bonken. ‘Daar kan ik nu niet eens aan denken,’ zei ze zonder haar verbittering te verbergen. ‘Ik moet me focussen op het behouden van mijn baan, zodat ik het dak boven ons hoofd niet kwijtraak.’

‘Als dat gebeurt, kom je gewoon hier wonen tot je alles weer voor elkaar hebt,’ zei Frances direct. ‘Ik zou jou en de kinderen nooit op straat laten staan, dus maak je daar maar niet druk over.’

‘Dat zou ik niet kunnen aannemen,’ protesteerde Karen.

‘Natuurlijk wel. Vrienden helpen elkaar. Ik ben dan wel niet in staat om een hele dag op je kinderen te passen, maar ik kan er zeker wel voor zorgen dat jullie een dak boven je hoofd hebben.’

Karen zat daar maar, met stomheid geslagen. Hoewel ze vurig hoopte dat ze Frances’ aanbod nooit zou hoeven aannemen, was het het meest genereuze aanbod dat iemand haar ooit gedaan had. Dat gecombineerd met Helens bereidheid haar te helpen vechten voor haar baan, maakte dat een dag die met niets dan zorgen was begonnen, was veranderd in een dag vol zegeningen.